

[Gerda Mundt.]

behandler, men om Kommunehjælp, Arbejdsløshedshjælp, Refusionsordning. Her drejer det sig om et Særomraade, hvor der burde være Enighed fra alle Sider.

Egentlig er der talt for mange Ord om dette forholdsvis lille Lovforslag, men Skylden er ikke Rigsdagens eller Folketingets. Der var adskilligt i de Bemærkninger, der var knyttet til Lovforslaget, da det fremkom til første Behandling, som nødvendigvis maatte vække Ængstelse hos os, som anerkender og paa enhver Maade vil støtte de Bestræbelser, der fra privat filantropisk Side og fra Menighedens Side, bliver gjort for at hjælpe de smaa og vanskeligt stillede i Samfundet. Der var mere end een Antydning af, at der, om ikke nu, saa eventuelt senere, kunde blive Mulighed for at hemme disse private Institutioner langt ud over, hvad der var rimeligt, og bringe dem ind under alt for snævre Former; skete dette, vilde det let kunne gaa saaledes, at disse private Institutioner vilde sige til Staten: vær saa god, tag det hele! og det vilde i mange Tilfælde ikke være heldigt; det, ved jeg, er heller ikke den højtærede Socialministers Ønske.

Udvalgets Behandling har haft til Formaal at klarlægge disse Forhold, og det mener jeg for en stor Del er naaet. Der er paa Grundlag af første Behandling her i Salen stillet en Række Spørgsmaal, som af Socialministeren — det skal jeg med Glæde indrømme — er blevet besvaret baade sagligt og indgaaende og i det hele og store saadan, at det giver en nogenlunde tilfredsstillende Garanti for, at Staten ikke vil vanskeliggøre og unødigt blande sig ind i Administration af disse private Institutioner. Det drejer sig ikke her om, hvad der ogsaa udtrykkeligt er blevet sagt i Svarene, en Slags Ekspropriation af de private Institutioner. Maaske kunde man sige, at der kunde have lydt nogen større Anerkendelse af de private, som uden nogen Tanke om privat Fordel, ja, tværtimod under store personlige Ofre, kun for at hjælpe, har gjort en meget stor Indsats til Starten af mange af disse Institutioner, f. Eks. for vanføre, Epileptikere og sindssyge, og som stadig er Foregangsmand paa disse Omraader, men det vigtigste er jo, at der under de nugældende Forhold bliver skabt et Samarbejde under gode og fornuftige Former, saa man baade fra Statens og Institutionernes Side kan føle sig tryk, og her tror jeg, Udvalgets Arbejde har virket klagørende.

Jeg skal i Modsætning til Venstres ærede Ordfører med faa Ord komme ind paa Rea-

liteterne; det er dog egentlig dem, det kommer an paa. Udvalget er enigt om, at der bør gælde samme Regler for Tilsyn med de forskellige Institutioner; det er udtrykt i Betænkningen, og jeg tror ogsaa, vi er naaet fuldstændig til Enighed med den højtærede Socialminister paa dette Punkt. Det siges ogsaa i Svarene paa vore Spørgsmaal ganske tydeligt, at det normale maa være, at den paagældende Embedsmand eventuelt sammen med den lokale Embedsløse aflægger Institutionerne Besøg efter forudgaaende Meddelelse om Tiden, navnlig hvor der er Tale om Forhandling, men at der ogsaa kan være Lejlighed til uanmeldte Besøg i særlige Tilfælde, hvor det gælder om hurtigt at undersøge en eller anden Klage, saaledes at det derved vil kunne vise sig, om der har været nogen Grund for denne Klage.

Dernæst er det blevet klarlagt, at Betalingen for Patienter i disse private Institutioner ikke blot bør dække Betalingen for den daglige Drift, men ogsaa bør give en vis Forrentning af den Kapital, som er sat ind i Institutionen, saaledes at denne Forrentning, nemlig paa 3 pCt. af Kapitalen, ikke opfattes som Fortjeneste, men bliver anvendt til Udvidelse af Institutionen. Jeg tror, at Socialministerens klare Svar her er i Overensstemmelse med disse Institutioners Ønsker. Naar disse Institutioner er klar over, at de ogsaa fremtidig vil kunne leve deres eget Liv, vil de ogsaa kunne tænke paa Udvidelser, og der er visse af dem, der allerede planlægger saadanne Udvidelser til Gavn for Samfundet.

Endelig er der Tale om Regnskabsaflæggelsen. Her har vi ogsaa faaet et klart Svar, nemlig det, at man ikke fra Ministeriets Side vil blande sig i Regnskabets Form eller stille andre Krav, end at man faar en klar Oversigt. Der siges ogsaa, at videregaaende Krav med Hensyn til Regnskabets Revision ikke vil kunne stilles. Der siges udtrykkeligt — jeg maa her have Lov til at citere nogle Linier —:

„De private Anstalters Regnskaber vil saaledes ikke være at indsende til Statens Hovedrevisorater. Hjemmel til at stille Krav herom findes for øvrigt ikke i Statsregnskabsloven. At søge at gennemføre en saadan Ordning ad administrativ Vej vilde efter Ministeriets Mening være urigtigt, da man derved vilde etablere en unødigt Dobbeltrevision, men navnlig uberettiget og unødigt vilde foretage et Skridt, som i væsentlig Grad vilde forrykke Anstaltens private Karakter.“ Det er klart og tydeligt sagt ogsaa her, at det ønskes man ikke at gøre, og det samme